

Staré cesty mladých žen

Do dvoupatrové budovy redakce vkročila štíhlá bruneta s pelivým zastřiženým mikádem a výraznými lícními kostmi. Tyčeteletá Kristýna Malá měla naspěch, od 8 hodin začínala každé pondělí porada v zasedací ce. Její šéf Matěj Vrbický nesnášel opozdilce a ze zásady neuznával každou zameškanou minutu. A už vbec neměl uznání pro podřízené – rodiče, kteří v pondělí měli nejvíce práce vypravit zavedení a dostat se v dopravní špičce do práce. Sám dít neměl, proto ho jmenované dítvody nezajímaly. Pokaždé zdírazňoval, že každý kdo chce být dobrým redaktorem, musí si dát na první místo pouze práci a čas strávený v redakci.

V zasedací místnosti už všichni seděli na svých místech, Kristýna stála proklouznout těsně před Vrbickým a usadit se vedle kolegyně Pavlínky Hořejší, drobné, silnější zrzky s brýlemi. Pavlína se ke Kristýnou naklonila a shovívavě se na ni usmála: „Dneska jsi to stihla, mohl by ti dát pokoj, víš?“ a hodila pohledem na Vrbického. Kristýna pochopila, a spíš pro sebe se ušklíbla. V poslední době se jí dostávala do konfliktu s Vrbickým, neustále ji zesměšňoval před ostatními kolegy a vysmíval se její práci.

Vrbický se usadil do křesla stolu, který byl do písmene U, dlouho se díval do papíru, které si přinesl s sebou, pak vyhledal pohledem Kristýnu, zamračil se a spustil: „Vážená paní Malá, o víkendu se mi do rukou dostaly konkurenční noviny, které jsem se zájmem přečetl. Psalo se v nich totiž o našem místostarostovi panu magistru Hejnovi (slovo magistr ekly obzvlášť pomalu a drazně), že byl pozván na večeři do nově otevřené restaurace. Naše konkurence byla zavedena a dostatečně informována a mohla s ním uskutečnit velice zajímavý rozhovor. Pan starosta byl potěšen tímto mediálním zájmem a několikrát se nechal se svojí manželkou vyfotit. Můžete nám všem laskavě vysvětlit, jak je možné, že konkurence byla na místě a naše redakce o to ne?! To je Vám zatímžkoobtěžovat jeden víkend pro tak dležitýlánek?“ Vrbický mezitím vstal a postavil se před sourozence Jakuba a Jana.

„Myslíte si, že nikoho zajímají tak všední věci typu nesprávné stravování ve školních jídelnách nebo že se na náměstí zavírá pekárna? Naši čtenáři jsou láni po žhavých novinkách, po kriminálních zprávách, o kterých moc nepřipíší tady mládenci Kuba a Honza“ – Vrbický brýlemi ukázal na bratry, kteří zervenalipochvalou. „Dnes se lidi chtějí především pobavit, dobře najíst, levně nakoupit. Takovéhle nesmysly, které píšete Vy, nikoho nezajímají. Vaše články jsou nudné, příliš obyčejné a zkosnatlé. Počínaje dneškem mi budete předkládat veškeré Vaše články ke korektuře. Bez mého schválení nepřijde nic do tisku. Rozumíte mi?!“, Vrbický se vrátil ke svému křeslu.

V místnosti bylo ticho, všichni upřeně sledovali Kristýnu. Ta byla v obličeji červená vzteky i hanbou, ale statečně se držela. Byla zvyklá na neustálou kritiku a šéfovo osočování, a tak se ani nebránila. Hlavně držet hlavu zpříma!

Když před 5 lety nastoupila do redakce, ve vedení stál ještě převodní šéf pan Kadlec, který celou redakci založil, dal dohromady a úspěšně vedl 22 let až do svého odchodu do důchodu. Pan Kadlec měl pro všechny pochopení, jeho podřízení se k němu obraceli s důvěrou – uměl naslouchat a poradit. Všichni se navzájem znali, volili si a i ve volném čase se scházeli. Kdokoliv z týmu měl n jaké potíže či problém, neostýchal se svěřit panu Kadlecovi a požádat ho o radu.

S odchodem Kadlece odešla z redakce pohoda, přátelství a dobrá nálada. S Vrbickým nastoupila závist, intriky a podlézavost. Ze seriózních novin se stával den ze dne, měsíce po měsíci čím dál tím více bulvární plátek plný senzací.

V Kristýn to v elo, nejrad ji by za vala na Vrbického, že ho má plné zuby a že se mu na to m že vykašlat. Namísto plamenné e i, kterou si Kristýna p ehrávala jen ve svých p edstavách, si rukou uhladila vlasy a sklopila o i.

Vrbický už se pohodln rozvaloval v k esle a pokrač oval ve svém monologu: „Všichni ostatní odvádíte skv lou práci a já jsem s vámi velmi spokojený. Jakmile si upravíme paní Malou k našemu obrazu, budeme jednozna n nejlepší zpravodajské noviny široko daleko. Všichni se mnou souhlasíte?“ V zaseda ce to souhlasn zašum lo a Vrbický se spokojen rozhlížel po svých ove kách. Byl nadmíru spokojený. Všichni ho poslouchali a byli mu oddáni. Až na tu Malou...ale tu taky zlomí, o tom byl p esv d en! „To je pro dnešek vše, m žete se rozejít a nadšen se vrhnout do práce“, ukon il Vrbický poradou.

Kristýna se odploužila do své kancelá e ani nev d la jak. Bylo jí strašn . Cht la jít dom a vypovídat se ze všeho svému manželovi Petrovi, namísto toho ji ekalo sedm nekone ných hodin do konce pracovní doby. N kdo zaklepal na dve e. Dovnit vešla Sv tlana, mladinká kolegyn , která nastoupila teprve p ed p lrokiem. Sv tlana psala o mód a kosmetice. Její dokonalá postava, krásná tvá i ka s bezchybnou pletí jí okamžit katapultovala na první místo v oblíb u Vrbického. Otevírala mu dve e do spole ností, do kterých vždycky toužil se dostat a na r zné VIP ve írky, které mu poskytovaly p ísun stále nových kontakt . Co na tom, že jím opovrhovali a za zády ho pak pomlouvali jako neomalence, který nemá vychování. Vrbický se h ál na výsluní a to mu sta ilo. Aby se jim alespo trochu vyrovnal, koupil si p ed 3 m síci luxusní auto, které nechával stát na odiv p ed redakcí na nám stí.

„Pro jsi mu neodpov d la, co si myslíš? Pro se nebráníš?“, spustila na Kristýnu zhurta Sv tlana.

„Já se s ním hádat nechci a už v bec ne p ed ostatními. Je mi to trapné i za n j. Má si to se mnou vy ídit mezi ty ma o íma“, namítla Kristýna.

„Ale to on práv neud lá, jemu d lá dob e, když m že ostatní shazovat. Jenže si dovolí na sluš áky jako jsi ty!“ ukázala Sv tlana prstem na Kristýnu. Ta si smutn povzdechla: „Nezlob se, ale já to te nechci ani poslouchat ani ešit, chci být sama“.

Sv tlana pochopila, že ji nehodlá poslouchat a zav ela za sebou dve e. Jen za ní zaklaply, Kristýna propukla v plá .

Na stole jí zapípal mobil, obdržela SMS. Psala jí dcerka Denisa, že si p jde po škole napsat úkoly ke kamarádce. Vzáp tí jí p išla nová zpráva, tentokrát od manžela Petra, který jí v ní sd loval, že na n j ve er nemá ekat s jídlem, protože má obchodní sch zku spojenou s ve e í.

„Bezva, zrovna dneska, když jsem vás pot ebovala mít kolem sebe“, vztekala se.

Vstala od stolu a šla k oknu, aby ho otev ela. Vyklonila se a podívala dol , jestli tam stojí šéfovo auto. Místo na parkování bylo prázdné. Vrátila se zpátky ke stolu a vzala telefon. Zavolala na recepci, aby zjistila, kde se nachází šéf. „Jel za n jakým obchodním partnerem mimo m sto a dnes už se nevrátí“, informovala ji asistentka Renata afektovaným hlasem.

Kristýna na chvílku zaváhala, jako by se lekla té myšlenky, ale pak rychle vypnula po íta , shrábla kabelku, hodila na sebe kabát a šátek a zamkla kancelá . Opatrn se rozhlédla po chodb – necht la se s nikým potkat a seb hla potichu po schodišti dol . Když dole mījela Renatu, zamumlala, že má sch zku ve m st , a neví, kdy se vrátí. Milé Renátce to bylo fuk, protože si zrovna vy izovala soukromý hovor se svým p ítelem a Kristýnu v bec nevnímala.

Kristýna vyšla p ed budovu a vydechla. Venku foukal teplý podzimní vítr a shazoval listí ze strom . Byl krásný, slune ný den. Kristýna zastr ila šátek do kabelky a rozhodovala se, jestli má sko it do auta a jet rovnou dom nebo se projít v parku a vy istit si hlavu. Zvít zila druhá varianta. P ešla na druhou stranu a dala se úzkou ulí kou sm ující k zámeckému parku. Tém utíkala, jen aby už byla z dohledu redakce a teprve p ed branou parku zvolnila krok. Krev jí ve spáncích ješt bušila, když si vzpomn la na ranní poradu, ale po chvilce se uklidnila.

V parku potkala pár d chodc a dv maminky s ko árky. U rybníka sed l na kovové lavi ce zády ke Kristýn starý muž s jezev íkem. Starý pán zrovna hodil pravou rukou kousek rohlíku labuti, která se k n mu p iblížila a Kristýna zahlédla profil muže. Popošla blíž, ale byla si tém jistá, že ho poznává. Starý pán vycítil její up ený pohled, nato il se k ní celý a vesele na ni zamával. „ Kristýno, co Vy tu d láte? No, Vás bych tu ne ekal a ješt k tomu samotnou? P išla jste mi d lat spole nost?“ usmíval se. „ Pane Kadleci, jste to Vy!?“ p ekvapen zvolala Kristýna. Jezev ík b žel k ní, o ichal jí nohavici a nasál v ni z kabelky, ale protože necítil nic dobrého k jídlu, popob hl zpátky k rybníku a alespo zašt kal na kachny, které dorazily za labutí.

„ No, já jsem...já se vlastn procházím....“, zašeptala Kristýna provinile.

“ Stalo se n co? Vypadáte rozrušen ..., ptal se starostliv pan Kadlec. „ Já nevím“, za ala Kristýna zase plakat. „ Ale no tak, Kristýnko, sedn te si vedle m a všechno mi p kn povypráv jte“, pan Kadlec vzal Kristýnu za ruku a konejšiv ji pohladil. „Já mám asu dost, nikam nespíchám“ povzbudil ji.

Kristýna se posadila vedle n j na lavi ku, otev ela kabelku a pátrala o íma po kapesníku. Vylovila ho v as, protože p es slzy a rozmazanou asenku už tém nevid la. Když se uklidnila a ot ela si obli ej, zhluboka se nadechla a vypráv la panu Kadlecovi ranní p íhodu.

Starý pán ji celou dobu bedliv poslouchal, jen ob as lehce pokýval chápav hlavou. Rozum l jí. Vrbického znal z dob, kdy byl jeho pod ízený a nem l ho rád. Už t sn p ed svým odchodem do penze, když mu p edával svoje žezlo, v d l, že d lá obrovskou chybu. Ale svoje rozhodnutí už vzít zpátky nemohl, nutily ho k tomu okolnosti, které se odehrávaly v n m i uvnit celé redakce. Dávno p estal sta it stále rychlejšímu a zb silejšímu tempu novina iny a nastupující mladá generace ho roz ilovala svojí agresivitou a lajdáctvím. Práce ho popouzela a p estávala t šit, každý strávený den v redakci byl pro n j utrpením.

Práv Kristýna se tehdy jako jediná vymykala ze všech p íchozích a za ínajících nová k . Znal ji od d tství, ztratila se mu z dohledu jen v dob , kdy studovala vysokou školu. Když se vrátila do rodného m ste ka a hlásila se do redakce na volné místo jako náhrada za kolegyni, která nastupovala mate skou dovolenou, Kadlec ji bez jediného zaváhání p íjal. V d l, že Kristýna bude stejn sv domitá a estná jako on, p ipomínala mu jeho mladické za átky. M la dar vnést do každého lánku sv j pohled, názor, nespokojit se jen s holými fakty. Od mali ka ji fascinovaly životní p íb hy zdánliv oby ejných lidí, dokázala už jako malá trp liv sed t v kuchyni, když m la matka návšt vu a poslouchat rozhovory dosp lých. Pozd ji se jí lidé sv ovali, m li k ní d v ru. Psala si deník, do kterého si pe liv zaznamenávala svoje nálady a pocity. Bylo nasnad , že z ní bude jednou bu noviná ka, nebo spisovatelka.

Kristýna domluvila a pátrav se zadívala Kadlecovi do o í. M la ho moc ráda, považovala si ho pro jeho životní moudrost a d v ovala mu. V jeho spole nosti jí bylo vždycky tak mile, h ejiv ...

Starý pán si trochu odkašlal a ukázal na labu , která vznešeně plavala kolem břehu. „Podívejte se na tu nádheru, to hrdé držení hlavy. Víte, všiml jsem si u labutí jedné věci. Každý den sem do parku chodím na procházku a nosím si sebou kus peřiva ke krmení. Je to takové moje tajné místo“, usmál se šibalsky. „A pokaždé ke mně připlavou kachny jako první, celé nedočkavé. Pokud to stihnou jako první, labutě se ke mně ani nepřiblíží. Mají svou hrdost, která jim nedovolí ponížít se kvůli kusu žvance. Proto je mám rád a obdivuji je“. Starý pán udělal malou pauzu, aby se nadechl a pokračoval: „Promiňte mi, Kristýnko to přirovnání, ale Vy sama jste taková labuť! Hrdá, vznešená a nekompromisní. A to je právě to, co neuvěřitelně dráždí Vrbického. On je zbaběllec, který se schovává za druhé. A Vám tedy chybí kuráž a odvaha postavit se mu“, ukončil Kadlec svoji myšlenku.

Kristýna se smutně zadívala na labu , která se vzdalovala k protějšímu břehu a už poněkud kolikáté za ten den si povzdechla. „Asi máte pravdu, ale já vůbec nevím, co mám dělat. Nechci si to nechat líbit, ale zároveň mi, jak říkáte, chybí ta kuráž vzepít se mu. To se mám kvůli němu vzdát tak přinejmenším místa?! To by udělal jen blázen!“ Kristýna zavrtěla hlavou. „Ne, ne, to přeci nejde, potěbuju práci, potěbuju peníze, nemůžu dát výpověď a nechat se živit manželem. Ale takhle mě to netěší, to je pravda“.

Kadlec mlčel, dával jí čas přemýšlet. Moc dobře věděl, co všechno se jí v hlavě odehrává. Tak rád by jí pomohl, ale musela k tomu dojít sama.

„Víte“, nevydržel to ticho, „rozhodnout se musíte sama, to za Vás nikdo jiný neudělá, ale zamyslete se prosím nad tím, jestli chcete napínat síly ve špatném zaměření nebo zkusit štěstí jinde. Byl bych nerad, abyste zrovna Vy plýtvala svým životem a talentem. Jste skvělá novinářka, které není lhostejný osud jiných, tak proč se probíha bráníte změnit něco ve svém životě. Rozhýbejte v sobě tu stojatou vodu. Každá změna je dobrá, cítím to v koleni“, pokusil se zavtipkovat. Kristýna se usmála. „Asi máte pravdu. Když svůj postoj nezměním, budu se v tom dál utápět a ničit se. Tohle přeci není k vydržení...Ale kam půjdu? Vždyť mě nikdo nikde nepřijme...Vrbický má po mě strašně špatné jméno“, začala Kristýna zase propadat beznaději.

„A je nutné, abyste nastoupila znovu do jiné redakce? Nenapadlo Vás pokusit se napsat něco sama za sebe? Svoji knihu? Máte tolik zkušeností a nápadů, že to pro Vás bude hračka...“

„No, já nevím“, namítla pochybovačně. „A o čem mám psát?“

„Pište o všem, co Vás trápí i co naopak těší. Je tolik krásných příběhů, vzpomeňte si, když jste v redakci začínala. Byla jste plná nadšení, ideálů, chuti do tvůrčí práce. Oživte si znovu ten pocit v sobě. Vraťte se do svého dětství, budete spontánní a uvidíte, že dobré myšlenky a nápady přijdou samy. Dejte tomu volnost“, povzbuzoval ji neúnavně Kadlec dál. „Jste mladá, máte toho ještě tolik před sebou. Především si musíte věřit, protože pokud o sobě budete vnímat pochybovat, nikam se neposunete! Znáte to moc dobře“.

Oba dva chvíli mlčeli, když najednou se Kadlec uklonil, chytl Kristýnu za rameno a vykřikl:

„Mám nápad! Zrovna včera jsem se tady v parku potkal s paní Pokornou – vedoucí dětské knihovny, víte, koho myslím, že ano?! No, a ta se mi svěřila, že nutně hledají knihovnici, která by převzala veškerou dětskou agendu a dala tam tomu nový směr. A Vy jste naprosto ideální!“

„Ale to je přeci báječný nápad, v knihovně a navíc s dětmi jsem vždycky toužila pracovat..., to se mi snad jenom zdá“, jásala Kristýna nad tím nápadem.

„Navíc byste měla dopoledne dostatek času s psaním své knížky“, usmíval se Kadlec. Pozoroval Kristýnu, která jeho nápadem úplně ožila.

Tě se z toho všeho zamotala hlava, musela se opít zády o lavici. Cítila nervozitu, ale zároveň i slastné mravenění v břiše - zaplavil ji pocit euforie. Měla sto chutí dát panu Kadlecovi pusu. On snad musí být její anděl strážný.